А. Чеховъ

Просякъ.

— Милостиви господарю! Бъдете тъй добри и не оставяйте безъ внимание единъ гладенъ човѣкъ. Три дена не съмъ ялъ... нѣмамъ ни петаче поне за нощуване... Кълна ви се в името божие! Осемъ години съмъ билъ селски даскалъ и ме уволниха по интриги на рода наседателството. Жертва съмъ на доносъ. Ето вече година отъ като съмъ безъ мѣсто.

Адвокатътъ Скворцовъ се вгледа въ сивото продрано палто на просителя, въ мътнитѣ му пиянски очи, червенитѣ петна на бузитѣ и нему се стори, че той и другъ пѫть е виждалъ нѣкога този човѣкъ.

— Сега ми предлагатъ мѣсто въ Калужската губерния, — продължи просительтъ, — но азъ нѣмамъ съ какво да ида тамъ. Помогнете, за бога! Срамъ ме е да прося, но... нуждата ме кара.

Скворцовъ погледна калошитѣ му, отъ които едината бѣше дълбока, а другата плитка, и веднага си спомни.

— Я слушайте, онзи день, струва ми се, азъ ви срещнахъ на Градинарската улица, — каза той; — но тогава вие не ми казвахте, че сте билъ селски учитель, а исключенъ студентъ. Помните ли?

— Не, не, не може да бѫде! — из-